

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatelky: **Ing. D. P.**, zastoupena JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, Ph.D., advokátem se sídlem Benešova 628/12, Brno, proti odpůrci: **městys Nová Říše**, se sídlem Náměstí 40, Nová Říše, zastoupen JUDr. Janem Havlíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 110/64, Jihlava, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 2 Územního plánu Nová Říše vydané dne 6. 3. 2018 usnesením zastupitelstva městyse Nová Říše č. 3/1/2018-ZM, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. H. L., II) J. K., III) M. B., IV) V. B., V) F. B., VI) B. P., VII) Z. P., VIII) Volší, s.r.o.**, se sídlem Olší 36, Telč, **IX) M. F.**, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2019, č. j. 65 A 2/2019 – 229,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Navrhovatelka **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Navrhovatelka **je povinna** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce odpůrce JUDr. Jana Havlíčka, Ph.D., advokáta se sídlem Masarykovo náměstí 110/64, Jihlava.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka, která vlastní pozemky parc. č. X, X, X a X, v k. ú. N. Ř., podala ke krajskému soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 2 Územního plánu Nová Říše vydané dne 6. 3. 2018 usnesením zastupitelstva městyse Nová Říše č. 3/1/2018-ZM (dále též „změna č. 2 územního plánu“ nebo „opatření obecné povahy“). Touto změnou došlo ke změně původně plánovaného umístění stavby čističky odpadních vod (dále též „ČOV“), včetně souvisejícího vybudování příjezdové komunikace, z méně zastavěné části městyse Nová Říše (Z26, Z52) do lokality vymezené plochami Z61 a Z62, které se nacházejí v blízkosti pozemků ve vlastnictví navrhovatelky. Navrhovatelka u krajského soudu namítala, že odpůrce porušil legitimní očekávání při územním plánování a neproporcionálně zasáhl do jejího vlastnického práva ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Rovněž odpůrci vytkla, že se řádně nevypořádal se všemi jejími připomínkami a námitkami, které v řízení uplatnila.

II. Rozsudek krajského soudu

[2] Krajský soud přezkoumal soulad opatření obecné povahy se zákonem podle algoritmu stanoveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, a dospěl při tom k závěru, že návrh není důvodný, a proto ho v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Soud konstatoval, že argumentace navrhovatelky se primárně vztahuje k vlastnictví jejího pozemku parc. č. X, který se nachází v blízkosti pozemků se stanoveným využitím přírodní plocha E (např. parc. č. X), kde územní plán konzistentně umožňuje vybudování ČOV, a to pod podmínkou, že bude zajištěn co nejmenší zásah a narušení příslušného biocentra. Pakliže tedy byla pro umístění ČOV zvolena na rozdíl od přírodní plochy E vzdálenější plocha technické infrastruktury Z 61, nemohla být tato změna pro stěžovatelku zcela nepředvídatelná.

[4] Podle soudu je při posuzování, zda odpůrce při novém umístění plánované ČOV postupoval v souladu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů či nikoliv, nutné zohlednit všechny rozhodné okolnosti, včetně typu, umístění, kapacity a vizuální podoby daného zařízení. Ze správního spisu přitom soud zjistil, že se nejedná o velkokapacitní ČOV, nýbrž o menší zdroj emisí kategorie 500 – 2000 EO. K umístění ČOV má dojít do prostoru bývalé vodní nádrže, což díky zachovalému tělesu hráze a okolnímu porostu zajistí přirozenou prostorovou a pohledovou bariéru na ČOV, která by měla být vystavěna pouze do výšky několika metrů, a to za použití přírodních materiálů. Dosavadní krajinný ráz tak nebude excesivním způsobem zasažen. Ze spisu lze dále dovodit, že pro obslužnost budovy budoucí ČOV bude možno využít stávajících pozemních komunikací, aniž by byla nezbytná jejich rozsáhlá výstavba, jako v případě původně plánované varianty řešení mimo zastavěnou část území. Odpůrce rovněž správně argumentoval možností napojení ČOV na již vybudované přípojky sítí. Opomenout nelze ani skutečnost, že výstavba ČOV

má být realizována na pozemcích ve vlastnictví odpůrce, což je rovněž úspornější, než pokud by mělo dojít k odkupu cizích pozemků či případnému zřizování věcných břemen.

[5] Soud nepřisvědčil navrhovateli, že změna umístění ČOV byla zdůvodněna toliko ekonomickou výhodností, která nebyla nijak podložena. Jedná až o sekundární důsledek zvolené varianty, která primárně ze stavebně-technického hlediska více odpovídá místním podmínkám.

[6] Rozhodnutí o námitkách krajský soud považuje za přezkoumatelné, přestože se mohl odpůrce k jednotlivým námitkám nepochybně vyjádřit podrobněji.

III. Kasační stížnost

[7] Navrhovatelka (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] První okruh kasační argumentace se vztahuje k nesprávnému vypořádání námitek stěžovatelky odpůrcem při pořizování změny územního plánu. Odpůrce obdržel námitky stěžovatelky a osoby zúčastněné na řízení VIII), tj. společnosti stěžovatelky, obě podání však nesprávně vyhodnotil jako připomínky. Stěžovatelka přitom byla oprávněna podat námitky dle § 52 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), neboť byla změnou územního plánu dotčena na svých právech (viz rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73). V odůvodnění napadené změny územního plánu navíc absentuje rozhodnutí o námitkách, neboť nikde není uveden jeho výrok (viz § 68 odst. 1 správního řádu). Odpůrce se nadto v odůvodnění (v části, v níž se vypořádává s námitkami stěžovatelky) nevyjádřil k námitce stěžovatelky týkající se dopravní obslužnosti ČOV skrze komunikaci u P.. Odpůrce v odůvodnění změny územního plánu v souvislosti s námitkami stěžovatelky z velké části pouze rekapituluje její podání, opakuje pasáže z jiných částí odůvodnění změny územního plánu, aniž by konkrétně reagoval na stěžovatelčiny námitky. Odůvodnění je proto nutno považovat za nedostatečné (k tomu viz rozsudky NSS sp. zn. 8 Ao 6/2011, 8 Ao 1/2010, 2 Ao 2/2008). Krajský soud k těmto vadám nepřihlédl a věc nesprávně posoudil. Ačkoliv si je stěžovatelka vědoma závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 2 Ao 1/2008, který připustil projednání námitek jako připomínek, má za to, že je namístě po orgánech veřejné moci vyžadovat splnění podmínky vydání rozhodnutí tam, kde to zákon předpokládá.

[9] Druhá část kasační argumentace se týká nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu do práv stěžovatelky a odůvodnění změny územního plánu. Zásah do práv stěžovatelky je třeba hodnotit jako poměrně vysoké intenzity, neboť s lokalitou spojila své bydlení i podnikání, na přilehlém pozemku vybudovala dětské hřiště, které s rodinným penzionem, jenž provozuje prostřednictvím osoby zúčastněné na řízení VIII), tvoří funkční celek. Její pozemek je od plánovaného místa ČOV vzdálen méně než 100 metrů a nepochybně by zde realizace ČOV změnila obvyklou míru imisí (hluku, zápachu, osvětlení atd.) v lokalitě, což má kromě snížení kvality života obyvatel potenciál způsobit odliv hostů a ovlivnit i kvalitu běžného užívání stěžovatelčina pozemku. Odpůrce měl plánované umístění ČOV do této lokality odůvodnit klady (legitimním cílem), které má změna

přinést, a pečlivě posoudit možné alternativy, jež by takový intenzivní zásah nepřinášely. Územní plán nelze změnit s tím, že celá koncepce bude ještě následně prověřena, neboť změna územního plánu má být výsledkem takového prověřování. Dle stěžovatelky je zřejmé, že realizací ČOV dojde k zásahu do jejích práv a práv osob zúčastněných na řízení vždy (tj. při jakékoliv variantě realizace ČOV), už jen z toho důvodu, že obsluha ČOV bude vyžadovat využití komunikace U P. pro svoz fekálií a následně bude docházet k jejich přečerpávání. S tímto typem imisí přitom poměrně přísné ochranné pásmo (cca 30 metrů okolo ČOV) samozřejmě nepočítá.

[10] Dle stěžovatelky nelze akceptovat zásah za cílem dosažení úspory (ať již časové, finanční či jiné) v situaci, kdy se rozhodnutí o změně územního plánu opírá pouze o předběžný a velmi stručný odhad projektanta předpokládající úspory a teprve v budoucnu plánuje prověření těchto skutečností. Přitom právě plánovaná finanční úspora měla být hlavním důvodem změny územního plánu. Napadená změna tak představuje zjevné nadřazení hospodářských zájmů obce nad zájmy konkrétní skupiny občanů na klidném bydlení a podnikání. Takový krok vyžaduje legitimní důvody, které musí být doloženy. Legitimním cílem přitom může sotva samo o sobě být efektivnější využití dotačních titulů. Stejně tak argument, že nebude třeba budovat komunikaci je zavádějící, neboť bude třeba provést rozsáhlé stavební úpravy komunikace U P. tak, aby zvládala nápor těžkých vozidel. K odpadnutí výkupu pozemků lze poznamenat, že majitel pozemku, na němž byla původně ČOV plánována, byl ochoten tyto pozemky s obcí směnit. Úspora času a financí tak rozhodně není na první pohled tak zřejmá, jak se snaží prezentovat odpůrce, a jak vzal za prokázané krajský soud. Ten rovněž nedostatečně zohlednil požadavek na kontinuitu územního plánování. Odpůrce nemůže měnit územní plán libovolně, a to i kdyby dotčená změna nebyla v rozporu se stanovisky dotčených orgánů. Krajský soud tedy měl klást vyšší nároky na prokázání pozitivních efektů, které měla změna územního plánu přinést.

IV. Vyjádření odpůrce a osob zúčastněných na řízení

[11] Odpůrce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a s argumentací stěžovatelky nesouhlasí.

[12] Odpůrce sice vyhodnotil výhrady stěžovatelky proti návrhu změny č. 2 územního plánu jako připomínky, nikoliv jako námitky, podstatné však je, že je věcně projednal. Toto tvrzené pochybení tak nemělo vliv na možnost navrhovatelky domáhat se soudní ochrany.

[13] K namítané nepřiměřenosti zásahu do práv stěžovatelky v důsledku změny územního plánu odpůrce připomněl, že do vlastnických práv dotčených vlastníků lze zasáhnout i v míře, kterou nelze spravedlivě požadovat po každém jiném vlastníku pozemku, avšak za dodržení principu proporcionality a minimalizace zásahu do práv. Odpůrce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 – 17, podle něhož vlastníci nemovitostí nemá právní nárok na stanovení takových podmínek rozvoje plochy zahrnující pozemky v jeho vlastnictví, které by plně vyhovovaly jeho soukromoprávním zájmům. Veřejný zájem na odkanalizování a čištění odpadních vod lze pouze obtížně kvantifikovat, tj. s jistotou konstatovat, jaká šetrnější opatření by vedla k udržení stávajících poměrů, na jejichž zachování vyjádřily dotčené orgány zájem.

V tomto směru je argumentace v odůvodnění změny č. 2 územního plánu, jakož i stanovisek orgánu územního plánování a orgánu ochrany přírody a krajiny dostatečná a přesvědčivá. Požadavky na vyšší detailnost odůvodnění by byly přemrštěné a ohrožovaly by funkčnost územního plánování. Vymezením plochy Z61 nedojde ke zhoršení životních podmínek v území, natož ke snížení hodnoty všech nemovitostí v okolí a ke vzniku újmy.

[14] Odpůrce tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti v soudem stanovené lhůtě nevyjádřily.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejprve se soud zabýval otázkou nesprávného vypořádání námitek stěžovatelky odpůrcem při pořizování změny územního plánu. K tomu předně poznamenává, že stěžovatelka ve svém návrhu na zrušení změny č. 2 územního plánu u krajského soudu toliko uvedla, že se odpůrce s jejími připomínkami a námitkami vůbec nevypořádal. Netvrdila však, že odpůrce její námitky nesprávně vyhodnotil jako připomínky, ani nenamítala absenci samotného rozhodnutí o námitkách z důvodu neuvedení jeho výroku. Krajský soud se proto těmito tvrzeními nezabýval (a ani s ohledem na dispoziční zásadu nemohl). Jelikož tato tvrzení stěžovatelka uvedla poprvé až v řízení o kasační stížnosti, ač tak mohla učinit již v řízení před krajským soudem, jedná se o nepřípustné námitky (§ 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“).

[19] Pro úplnost však soud uvádí, že součástí napadené změny č. 2 územního plánu je rovněž rozhodnutí o námitkách, v rámci kterého se odpůrce zabýval také výhradami stěžovatelky. Z obsahu tohoto rozhodnutí je nepochybné, že odpůrce neshledal namítané skutečnosti důvodnými. Na zákonnost rozhodnutí o námitkách nemá vliv, že odpůrce vyhodnotil podání stěžovatelky jako připomínky, a nikoliv jako námitky, pokud se jejími tvrzeními věcně zabýval (k tomu viz stěžovatelkou odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 – 51). V takovém případě nemohla být stěžovatelka nijak zkrácena na svých procesních právech.

[20] Nejvyšší správní soud přitom přisvědčil krajskému soudu, že odpůrce se sice mohl jednotlivým tvrzením stěžovatelky věnovat podrobněji (odůvodnění rozhodnutí o námitkách skutečně z velké části rekapituluje vznesené námitky, jak uvádí stěžovatelka, a jejich samotné vypořádání je spíše stručné), nicméně je seznatelné, z jakých důvodů výhrady proti změně územního plánu nepovažoval za důvodné, a jeho rozhodnutí o námitkách proto v tomto ohledu naplňuje kritérium přezkoumatelnosti (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 169, č. 2266/2011 Sb. NSS, či nález ÚS ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS1669/11).

[21] Stěžovatelka konkrétně namítla, že se odpůrce nevyjádřil k její námitce týkající se dopravní obslužnosti ČOV skrze komunikaci u P.. Krajský soud této námitce zčásti přisvědčil, odůvodnění změny územního plánu i rozhodnutí o námitkách však považoval za dostatečné, neboť z jejich kontextu je možno odpověď na toto tvrzení stěžovatelky implicitně dovodit. Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že se jedná až o sekundární působení nepříznivých vlivů, které jsou odvozeny od samotné výstavby ČOV jako hlavního zdroje případného hluku, zápachu a vibrací. Vysvětlil, že požadavky na zpracování hlukové a pachové studie odpůrce odmítl s odkazem na dodržení podmínek konzultace s příslušným dotčeným orgánem podle územního plánu a na související stanovisko KHS, které vyžadovalo toliko dodržování stávajících limitů. Odpůrce rovněž dle krajského soudu správně odkázal na vymezené ochranné pásmo a zejména upozornil na povahu navazujícího územního a stavebního řízení, v rámci kterých budou negativní účinky daného řízení důkladněji posouzeny. Tento závěr pak podporuje rovněž souhlasné stanovisko KHS s návrhem rozhodnutí o námitkách ze dne 23.1. 2018, sp. zn. KHSV/641/2018/JI/HOK/Fiš, které je ve správním spisu založeno. Proti uvedenému vysvětlení krajského soudu stěžovatelka nic nenamítala a v kasační stížnosti toliko setrvala na tvrzení, že se odpůrce s uvedenou námitkou nijak nevypořádal a jeho rozhodnutí je proto nedostatečně odůvodněné. Dle Nejvyššího správního soudu však lze skutečně z odůvodnění rozhodnutí o námitkách i odůvodnění napadené změny územního plánu dovodit stanovisko odpůrce k uvedené námitce, resp. důvody, proč ji nepovažoval za případnou. Byť by tedy zcela jistě bylo namístě, aby se odpůrce k této námitce vyjádřil výslovně, nejedná se o takovou vadu, která by působila nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách.

[22] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přiměřeností zásahu do práv stěžovatelky v důsledku změny č. 2 územního plánu, konkrétně v důsledku změny umístění plánované ČOV.

[23] Lze připomenout, že v procesu územního plánování dochází k vážení řady různých (často odlišných nebo dokonce protichůdných) zájmů soukromých (individuálních či skupinových) i veřejných. Výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu daného územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. rozsudek ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 – 103, č. 2552/2012 Sb. NSS, bod 114).

[24] Úkolem soudu v rámci přezkumu zásahu do práv stěžovatele tedy je, za splnění dalších podmínek, zjistit, zda si pořizovatel územní plánu nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánu naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda se v případě omezení vlastnických práv jedná o omezení v nezbytně nutné míře, vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli a je činěno nejšetrnějším možným způsobem. Soud tedy nemůže stanovovat, jakým způsobem má či nemá být určité území využito; při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí

zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73, č. 1462/2008 Sb. NSS a usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS).

[25] Nejvyšší správní soud má v posuzované věci za to, že krajský soud přezkoumal napadenou změnu územního plánu v souladu s uvedenými judikaturními závěry a dospěl ke správnému závěru, že zásah do vlastnického práva stěžovatelky nebyl nepřiměřený.

[26] Tvrzený zásah do vlastnického práva stěžovatelky se zjevně vztahuje zejména k pozemku parc. č. 1615/3, kde se nachází sportoviště a rekreační plocha poblíž penzionu provozovaného společností stěžovatelky. Tento pozemek sice bezprostředně sousedí s pozemkem, na němž je plánováno vybudování ČOV, nachází se však v blízkosti dotčených ploch, a práva stěžovatelky tak jistě mohou být výstavbou ČOV zasažena. Lze se však ztotožnit s krajským soudem, že odpůrce dostatečně, přesvědčivě a racionálně vymezil důvody pro změnu umístění ČOV do plochy Z61 a Z62, přičemž zvolená varianta umístění ČOV ze stavebně-technického hlediska více odpovídá místním podmínkám. Odpůrce ve změně č. 2 územního plánu vysvětlil, že nové polohové umístění ČOV, na jižním okraji sídla, je z provozního a ekonomického hlediska výhodnější – v místě končí stávající kanalizační sběrač, dojde ke zkrácení trasy kanalizace, jedná se o pozemky ve vlastnictví odpůrce, není nutno budovat dlouhé přípojky sítí TI (el. energie, voda), nové umístění je vhodnější z hlediska obsluhy, vč. zabezpečení a případné ostrahy. Plocha je situována do území bývalé vodní nádrže, přičemž zachované těleso hráze a stávající vzrostlá zeleň budou vytvářet pohledovou a prostorovou bariéru a nedojde tak k narušení stávajícího prostředí, krajinného rázu a hodnot území. Navržené pásmo ochrany kolem ČOV nezasahuje do stávajících nebo navrhovaných, příp. v územním plánu vymezených, chráněných prostor. Z uvedených hledisek nedojde změnou ke zhoršení podmínek u navazujících stabilizovaných ploch. Odpůrce rovněž zdůraznil, že k návrhu změny bylo vydáno stanovisko Krajské hygienické stanice kraje Vysočina ze dne 11. 5. 2017, ve kterém byl vysloven souhlas a uveden požadavek na respektování stávajících i navrhovaných nebo v územním plánu vymezených chráněných prostor.

[27] Stěžovatelce tak nelze přisvědčit, že by odpůrce nezdůvodnil klady, které má změna umístění ČOV přinést, resp. že by z jeho odůvodnění nebyl zřejmý legitimní cíl, jenž ho k této změně vedl. Důvody změny umístění ČOV jsou dle soudu zcela logické. Po odpůrci přitom nelze požadovat, aby vytvářel více variant umístění ČOV, pokud za optimální považoval umístění na plochách Z61 a Z62. S výhradami proti změně umístění ČOV se přitom odpůrce dostatečným (byť ne vyčerpávajícím) způsobem vypořádal. Změna územního plánu nebyla činěna s tím, že celá koncepce ještě bude prověřena, jak tvrdí stěžovatelka. Krajský soud i odpůrce však správně uvedli, že konkrétní důsledky stavby ČOV budou řešeny ještě v územním a stavebním řízení, kde bude stěžovatelka nepochybně moci své podrobnější výhrady, týkající se například i využití komunikace U P. pro provoz ČOV, uplatnit.

[28] S krajským soudem je nutno rovněž souhlasit v tom, že dosažení úspor nebylo jediným důvodem pro provedení změny umístění ČOV. Za primární důvod je naopak nutno považovat nesporně výhodnější umístění z hlediska stavebně-technického a provozního. Zjevné finanční a časové úspory lze nicméně taktéž považovat za podstatný

argument ve prospěch změny umístění ČOV, byť zejména finanční úspory mohl odpůrce podrobněji odůvodnit, resp. doložit podrobnějšími podklady či rozpracovanějším projektem. Celkově však napadená změna územního plánu nepředstavuje nadřazení hospodářských zájmů obce nad zájmy konkrétní skupiny občanů na klidném bydlení a podnikání, naopak se jedná o dostatečně odůvodněnou a logickou změnu umístění ČOV. Touto změnou sice dojde k určitému zásahu do práv vlastníků pozemků nacházejících se v bezprostředním okolí plánované ČOV (tedy včetně stěžovatelky), nejedná se však o zásah nepřiměřený.

[29] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud posoudil návrh na zrušení změny č. 2 územního plánu správně a v souladu s citovanou judikaturou, která klade důraz na zdrženlivost soudů při hodnocení zákonnosti napadených opatření obecné povahy. Odpůrce si při pořizování změny územního plánu nepočínal svévolně ani diskriminačně, změna umístění ČOV byla vedena legitimním cílem, k omezení vlastnických práv k blízkým pozemkům došlo v nezbytně nutné míře. Návrh na zrušení změny územního plánu v rozsahu tvrzeném stěžovatelkou proto nebyl důvodný, a krajský soud jej správně zamítl.

VI. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Odpůrce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, přičemž soud náklady vynaložené na zastoupení advokátem hodnotí jako účelně vynaložené – odpůrce je malou obcí bez dostatečného personálního zázemí, které by mohlo zajistit účinné hájení jeho práv před soudy (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Zástupce odpůrce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti). Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], k níž je nutno přičíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odpůrce má tedy právo na náhradu odměny za zastupování a hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč, k nimž je třeba přičíst 21 % z této částky odpovídající sazbě daně z přidané hodnoty, jíž je odpůrcův zástupce plátcem a jejíž náhrada tvoří součást nákladů řízení. Celková výše nákladů řízení tak činí 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna uhradit odpůrci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce odpůrce, JUDr. Jana Havlíčka, Ph.D., advokáta se sídlem Masarykovo náměstí 110/64, Jihlava.

[32] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, popř. jim soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti,

které by jim soud uložil, ani nenavrhly, aby jim bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemají.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu